

[Ministeren for skatter og afgifter]

er ikke skatteministerens opgave, når han udøver denne kompetence, at gøre sig til dommer over, hvorvidt den situation, skatteyderen befinder sig i, er opstået på den ene eller den anden måde, og hvorvidt han bryder sig om det eller han ikke bryder sig om det. Det er simpelt hen en mulighed for, at skatteministeren i den øjeblikkelige situation, der er, kan tage de fornødne økonomiske og menneskelige hensyn, som statsskatteloven forudsætter.

Hjortnæs (S):

Jeg takker skatteministeren for svaret. Det hensætter mig fortsat i en vis usikkerhed om, hvad det er for konkrete ting, der har bevirket, at skatteministeren har fundet grundlag for at anvende sin bemyndigelse i statsskattelovens § 37.

Nu er det sådan, at skatteministeren også i et skriftligt svar til skatte- og afgiftsudvalget på spørgsmål fra undertegnede har oplyst, at det, man først og fremmest skal lægge vægt på, er den økonomiske tvangssituation. På baggrund af det, som ministeren har svaret her, vil jeg gerne spørge, om det skal forstås på den måde, at den person, der, vel vidende at der skal betales skat af den ekspropriationserstatning, han får udbetalt, administrerer udbetalingen på en sådan måde, at han bliver i stand til og rent faktisk også betaler den, skal behandles anderledes end den, der administrerer erstatningsudbetalingen sådan, at han hele tiden sørger for, at der ikke er likviditet til at betale skatten med.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Hr. Hjortnæs stiller et abstrakt spørgsmål. Det hører ikke hjemme her, hvor man diskuterer statsskattelovens § 37, for det, der er karakteristisk for statsskattelovens § 37, er netop, at den giver mulighed for ganske konkrete afgørelser.

Når dette er sagt, vil jeg tilføje, at hvis en anden skatteyder var kommet i samme konkrete situation som familien fra Surløkke, så ville afgørelsen naturligvis være blevet den samme.

Hjortnæs (S):

Jeg går ud fra, at ministeren er enig med mig i, at skatteborgerne skal behandles lige. Jeg bliver nødt til at prøve at omformulere

mit spørgsmål, for jeg får ikke svar på det, jeg hele tiden spørger om, men nu prøver jeg så på en anden måde: hvornår opstår efter ministerens opfattelse den situation, der gør, at netop Paulsen Petersens situation bliver speciel? Hvornår er det, der sker et eller andet, der gør den absurd – jeg tror ministeren har brugt det udtryk.

Jeg går ud fra, at ministeren kan bekræfte, at der er ydet en erstatning i den pågældende sag, der ligger 170.000 kr. over ejendommens værdi i handel ogandel, når skatten er betalt, og jeg går også ud fra, at ministeren kan bekræfte, at der ikke er blevet begået fejl af myndighederne på noget tidspunkt – heller ikke med den langsomhed, der måske har været med hensyn til inddrivelsen – som har været lagt til grund for ministerens afgørelse.

Derfor spørger jeg igen: hvad er det, der gør, at denne sag pludselig bliver speciel? Den var det ikke i juli måned 1983, men den er altså blevet det, og jeg vender tilbage: hvad er det, der gør den speciel?

Ole Espersen (S):

Ja, det er ikke abstrakt, selv om det måske kunne lyde således. Ministeren sagde, at han ikke skal være dommer over, hvorfor den økonomisk vanskelige situation for familien er opstået. Det overrasker mig noget. Den nuværende regering har lige fremsat – til vores glæde i øvrigt – et lovforslag om gældssanering, og dér lægges der megen vægt på, at dommeren i høj grad, før der tages stilling til, om en gæld skal eftergives, undersøger baggrunden for gældens opståen, således at hvis den skyldes uforsvarlig økonomisk adfærd fra skyldnerens side, så kan der ikke gives gældssanering.

Mit spørgsmål er derfor: skal de betingelser, der opstilles i det forslag til gældssaneringslov, som regeringen har fremsat, hvor man vurderer årsagen til gælden, om det skyldes uforsvarlig adfærd, ikke gælde efter skattelovens § 37? Kan man dér komme og bede om gældssanering, uanset om man selv måtte være skyld i, i kraft af uansvarlig adfærd, at gælden er opstået?

Lykketoft (S):

Jeg bad om ordet, fordi det undrede mig meget, at skatteministeren i sit første svar på